

Evangelí del dimarts de la setmana XVI de durant l'any: l'Església és una família

Evangelí i comentari del dimarts de la setmana XVI de durant l'any. “El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare”. Qualsevol que accepti el compromís de fer la voluntat de Déu pot formar part de la família espiritual que és l'Església. El signe distintiu n'és que els membres s'estimin els

uns als altres tal com Jesús ens estima.

Evangelí (Mt 12, 46-50)

Mentre Jesús s'adreçava a la gent, la seva mare i els seus germans, que eren fora, volien parlar amb ell. Algú li digué:

—La teva mare i els teus germans són aquí fora, que volen parlar amb tu.

Ell li respongué:

—¿Qui és la meva mare i qui són els meus germans?

Llavors, assenyalant amb la mà els seus deixebles, digué:

—Aquests són la meva mare i els meus germans. El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.

Comentari

Al llarg de la vida pública, Jesús posa sistemàticament en primer lloc la missió que el Pare li ha encomanat; qualsevol altre vincle terrenal va en segon lloc. El Regne del cel està per sobre de qualsevol altre compromís. Fins i tot els lligams familiars, que eren crucials en aquella cultura, tenen menys importància: Jesús adverteix els seus oients que qui estima la seva família més que ell, no és digne d'ell (cf. *Mt* 10, 34-37).

En aquesta ocasió, els membres de la seva família van anar a Cafarnaüm, on sabien que hi era amb els deixebles, per parlar amb ell. Potser, davant l'oposició creixent dels escribes i fariseus, volien instar-lo a ser més prudent. En trobar-lo ocupat a l'ensenyament de la gernació que

l'envoltava, es van quedar fora i li van enviar un missatge.

Els familiars esperaven que deixés per un moment la tasca evangelitzadora i s'hi apropés. Jesús, però, va aprofitar el moment per proclamar un nou ensenyament. Estenent la mà cap als deixebles, va proclamar solemnement: “El qui fa la voluntat del meu Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare”. Era una declaració que obria horitzons inesperats: Jesús estava construint una nova família basada en els vincles espirituals i no pas en la genealogia o el parentiu. Per a pertànyer-hi, diu Jesús, l'únic que cal és el compromís de fer la voluntat de Déu. Qualsevol s'hi pot incorporar.

Els lligams entre els cristians són molt estrets. Jesús els equipara als lligams familiars; i això palesa que considera les famílies físiques com

una benedicció, com a escoles de fraternitat i amor. En efecte, “El Crist va voler néixer i créixer al si de la Sagrada Família de Josep i de Maria”, explica el Catecisme de l'Església catòlica (n. 1655). No obstant això, aquesta nova família és considerada com una benedicció encara més elevada, i estendrà la fraternitat i l'amor a tothom.

Nosaltres pertanyem a aquesta família: “l'Església no és res més que la «família de Déu»”, afegeix el Catecisme (n. 1655). Jesús va ensenyar als deixebles fins a quin punt som responsables els uns dels altres. La vigília de la seva passió els va manar: “que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. (...) Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres” (*Jn* 13, 34-35).

I aquesta caritat es manifesta de manera molt pràctica. Com escriu

sant Pau als gàlates Hem de demanar-nos amb regularitat si trobem la manera d'ajudar a “a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist” (Ga 6, 2).

Andrew Soane // halfpoint -
Canva Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
dimarts-de-la-setmana-xvi-de-durant-
lany-lesglesia-es-una-familia/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dimarts-de-la-setmana-xvi-de-durant-lany-lesglesia-es-una-familia/)
(15/03/2026)